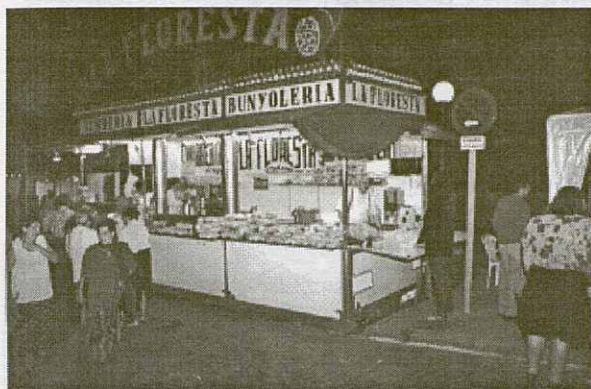

El personatge de la Festa Major: entrevista a Santiago Molina, el xurrero

Vista de la xurreria "La Floresta" fundada l'any 1924

S'ha passat mitja vida fent bunyols i estima el seu ofici més que ningú. Entre les patates i els xurros aquest home «he fet de tot», tal i com ell mateix afirma. Mitja vida darrera l'oli bullent i encara continua, si més no, per romanticisme. I es que en aquest cas, darrera tanta farina i sucre, s'hi amaga una llarga tradició familiar, de la qual, en Santiago Molina se'n sent continuador i com feren el seus pares, ha deixat en legat a la seva única filla la joia més dolça: *la Floresta*, nom de la xurreria que els seus pares obriren l'any 1924 i que desplega portes i finestres cada estiu, amb la temporada de festes majors de la comarca.

Natural de Sabadell i amb seixanta-vuit anys a la butxaca, la paraula «jubilat» et faria riure si el veïssis amb el davantal posat, repassant comptes o cridant a la dona, la tieta o la cunyada que es necessiten més canyes de crema. I és que «el xurrero «serà sempre «el xurrero». L'Anna, la seva muller, s'ho pren amb filosofia i el deixa manar. Ja fa quaranta anys que es casaren, després d'uns quants mesets de festeig, a Santa Perpètua, el poble natal d'ella, en dies de festa grossa. Va ser ràpid «i tan ràpid que va ser. Al matrimonio y al baño hay que echarse de repente, porque si uno se lo piensa mucho, se arrepiente» deixa anar en Santiago, enmig d'una gran rialla. D'aquest matrimoni nasqué una filla «i malcriada» -afegeix en Santi- i és ella qui en l'actualitat treballa al capdavant de la xurreia que el matrimoni Segura té ubicada a Sabadell.

Per tirar endavant aquest ofici es necessita ben poca cosa: «farina, sal, oli i amor». Clar i català i encara millor si algú de la parentesc aporta una

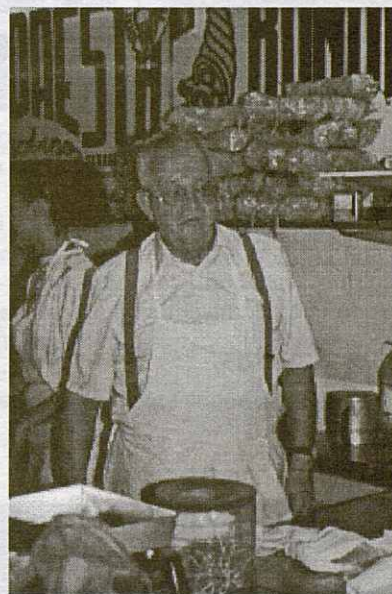
miqueta d'ajut durant el tràfec d'estiu, com és el cas dels Molina. I és que al llarg d'aquesta temporada, *La Floresta* no para quieta, vinga amunt i avall, de festa en festa, gaudint de l'essència dels pobles i de l'alegria de la gent: «Aquest any ens hem desplaçat per gairebé tots les pobles de la comarca: Granollers, Santa Agnès,

Vilanova, La Roca, Torelló...i encara ens queden Montmeló i Caldes de Montbui».

Parli'ns una mica de la Roca, Santiago: «Jo, a la Roca, hi he vingut tota la vida per la Festa Major. I abans que jo, ho feren els meus pares. Així que hem vist molt d'aprop canviar aquest poble al llarg de gairebé un segle. Aquí hi guardo tants records...» i al dir-nos això, gira la vista cap a la Rambla, assenyala amb el braç i comenta: «La Roca ha canviat cent per cent. La carretera que travessa el poble abans no existia, l'Era estava sense asfaltar i la Rambla no era més que un torrent. Ara bé, em fa il·lusió veure com hi ha coses que no varien mai del tot. L'actual comerç. La Confiança era abans Can Galleda i vaig ser molt feliç quan em vaig assabentar que havien tornat a obrir «El Parquero» (he de dir que jo vaig tenir en braços a l'ex-Alcalde), que fou, juntament amb el bar Can Gol, una de les tasques mítiques de la comarca. Els de la meua quinta sempre els recordarem. De fet, donaren molta fama al municipi. La Floresta es trobava llavors darrera de Can Gol».

Però amb gairebé un segle per davant aquest municipi ha tingut temps per modificar quelcom més que el rostre. El temps també ha gratat ben fons «La Roca era abans un poble rural, de pagès. La gent de ciutat hi venia els caps de setmana i durant l'estiu. Recordo que els bars que abans et mencionava eren plens de "senyorio", de forasters. Hi havia un gran respecte. Ara, la barreja entre la gent és més homogènia. Penso que totes les èpoques són bones, no?». Segur que sí. I poc devia de costar

gaudir de la seva bona època, quan el cos i l'esperit li demanaven gresca. En Santi té també unes paraules per aquelles festes majors: «Ui, jo sempre recordaré els balls de l'era, als que hi vaig començar a assistir cap allà als anys 50. Venien a tocar els Verds de Mataró, en Ramon Evaristo, la Principal de la Bisbal, la Selecció de Granollers, el trompetista Rudi Ventura...A més, es celebraven tot tipus de balls; a mi, m'agradaven especialment el Ball de rams i la Dansa de Migdia. A mi, els meus pares no em deixaven sortir, però a m'era igual. Sempre m'escapava una estoneta a les nits. I era tremendament emocionant...la

Santiago Molins Semis, "el xurrero"

llibertat no era la mateixa...fer un petó a la meua època era com fer l'amor ara...Recordo, com si fos ara, que les parelles havien de demanar número per ballar (a mi em deien: «Tú, xurrero, el quart») i els balls s'encarregaven d'un any per l'altre. El tango i el vals eren els darrers. Els mossos com jo no fèiem sinó esperar a la sortida. Era tan divertit...»

I de la Roca d'ara, què en penses: «Penso que és un poble que ens estima. I això no es paga amb diners, no és fictici, és clar i bonic».

Gràcies per la bona estona que ens has fet passar, Santi.

Bona sort, Floresta. Bona sort, xurrero. Fins la propera Festa Major.

Isabel Pérez